

for de samvirkende Centralforeninger af Sygekasser. Hr. Sørensen, Udby, sagde: „og at denne Mand blev valgt, er der vel ingen, der tvivler om; hvem skulde man ellers have valgt? Jeg synes, at naar det gaar saaledes til ved et Valg, at det er Sygekasseinspektøren, som bestemmer Udfaldet og i Forvejen lægger alt saaledes til Rette, at Nævnet aldeles intet Valg har, men kun skal skrive Ja eller Hr. Sørensen paa Stemmeseddelen og indsende den, er det en Fremgangsmaade, som kun kan karakteriseres ved et eneste dansk Ord, og det er Ordet „Humbug“.

Det er imidlertid ikke alene ved dette Valg, at mærkelige Forhold er kommet frem. Et for nylig foretaget Valg til Arbejderforsikringsraadet, altsaa det Raad, der bestemmer, hvilke Erstatninger de tilskadekomne skal have efter Loven, har vakt en Del Røre indenfor de københavnske Sygekasser, og jeg skal derfor sige et Par Ord derom. Lige fra Raadets Oprættelse, om jeg husker ret i 1898, har det været Tradition, at de københavnske Sygekasser — det vil sige en Fællesrepræsentation for disse Foreninger, en Institution, som dannes ved, at Sygekasserne sender en eller flere Repræsentanter til Møder, hvor man drøfter Sygekassesager — indstillede til Valg af Medlemmer af Arbejderforsikringsraadet. Sygekassenævnet skal vælge 2 Medlemmer til dette Raad, og da disse helst skal være bosiddende i København, har Nævnet givet de samvirkende Sygekassers Fællesrepræsentation Ret til at gøre Indstilling til Valg af disse Medlemmer. Nu i Maj Maaned døde et Medlem; men for hvert Medlem er der en Suppleant, og denne var indkaldt i den Tid, vedkommende, som nu er død, var syg. Den 2. Juni blev Fællesrepræsentationens Forretningsudvalg imidlertid tilsagt til Møde hos Sygekasseinspektøren og fik der Meddelelse om, at der skulde vælges et andet Medlem straks. Forretningsudvalgets Formand havde allerede indkaldt Udvalget til Møde den 4. Juni, altsaa to Dage efter, netop med denne Sag for Øje, da han vilde have Bemyndigelse til at sammenkalde Fællesrepræsentationen, for at den kunde gøre ny Indstilling; han havde nemlig faaet at vide, at Suppleanten ikke skulde fungere, men at der skulde vælges nyt Medlem. Sygekasseinspektøren holdt imidlertid fast paa, at man skulde vælge dette Medlem straks; der kunde altsaa ikke være Tale om at vente med Indstillingen fra 2. Juni til 4. Juni — 2 Dage — og langt mindre om

at vente, til man fik Tid til at indkalde Fællesrepræsentationen; Indstillingen skulde ske øjeblikkeligt. Det er saa meget mere mærkværdigt, som Sygekassenævnet holdt Møde den 19. Juli, altsaa ca. 6 Uger efter. Det havde været ganske naturligt, forekommer det mig, at man havde ventet indtil da, i Stedet for at foretage Valget skriftligt, uden at Sygekassenævnet kunde faa Lejlighed til at drøfte Spørgsmaalet. Det kunde der imidlertid ikke være Tale om, alting skulde foregaa med det samme. Dette finder jeg særlig ejendommeligt i Betragtning af, at Suppleanten, som sagt, var indkaldt og fungerede i den afdødes Sted. Skønt Forretningsudvalget vistnok protesterede mod, at Sygekasseinspektøren paa den Maade fra tog Fællesrepræsentationen en Ret, som den besad i alt Fald ifølge Traditionen, havde det ikke andet at gøre end enten at indstille en eller flere Mænd til denne Plads eller at strejke. Og da man ikke mente, det var rigtigt at risikere fuldstændig at miste Indflydelsen paa, hvem der skulde være Medlemmer af Arbejderforsikringsraadet, valgte Udvalget at indstille to Mænd, hvoraf den ene saa blev enstemmigt valgt.

Men der er endnu en lille Ting, som jeg finder højst mærkværdig ved dette Valg. Den Gang man første Gang skulde vælge Medlemmer til Arbejderforsikringsraadet, foregik Valget paa den Maade, at de københavnske Sygekassers Repræsentation udpegede to, og deraf var jeg den ene lykkelige. Jeg havde tidligere været Maskinarbejder, men var gaaet over til at blive Hovedkasserer for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund og Formand for Forbundets Sygekasse her i København; jeg havde maattet lægge Professionen paa Hylden for udelukkende at hellige mig disse to Beskæftigelser. Nu kom Sygekasseinspektøren imidlertid med en Forklaring om, at Indenrigsministeriet havde resolveret, at de, der valgtes til Medlemmer af Nævnet, skulde i det Øjeblik, de blev valgt, arbejde i en af de Virksomheder, som faldt ind under Loven; da jeg ikke gjorde det, kunde jeg altsaa ikke blive valgt. Det var der intet at sige til, en Fortolkning af Paragraffen maatte der nødvendigvis til, jeg gik derfor ud af Sagaen, og en anden, som arbejdede i Professionen paa det Tidspunkt, blev valgt i Stedet for mig. Nu er der imidlertid sket det mærkelige, at da man i 1913 skulde vælge et Medlem, vælger man netop ham, som har de selvsamme to Pladser, som jeg